

ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ САМОРЕАЛІЗАЦІЇ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ МУЗИКИ

Стаття присвячена проблемам соціального становлення і самореалізації особистості майбутнього вчителя музики в умовах педагогічного освітнього закладу. У статті аналізуються сучасні підходи до визначення поняття «соціально-самореалізація особистості», «професійний саморозвиток майбутнього вчителя музики»; висвітлюються тенденції змін у педагогічному процесі, пов'язаних з внутрішніми комунікаціями, взаємозв'язками і взаєминами в освітній роботі зі студентською молоддю; розглядаються теоретико-методологічні аспекти проблеми формування соціальних якостей особистості майбутнього вчителя музики. Автор визначає основні складники і механізми соціальної самореалізації особистості, фактори, що зумовлюють її соціальне становлення; з'ясовує головні умови та принципи організації освітнього процесу у педагогічних коледжах, що готують майбутніх викладачів мистецьких дисциплін.

Ключові слова: самоактуалізація, самовираження, самореалізація, самоствердження, соціалізація особистості, соціальне середовище, соціальне становлення, соціальні орієнтири, соціальні потреби.

У нинішніх умовах докорінних змін соціально-економічних, політичних і соціокультурних відносин в українському суспільстві, коли лавина суб'єктивної інформації, яку несуть засоби масової комунікації, спричиняє моральні і світоглядні деформації особистості, втрату молоддю ціннісних перспектив, викликає порушення адекватності у ставленні до моральних вимог суспільства, особлива увага приділяється формуванню соціальної самореалізації особистості майбутнього молодого педагога, спроможного взяти активну участь у важливих процесах соціальних перетворень у країні.

Проблему самореалізації особистості розглядали вітчизняні і зарубіжні філософи К. Голдстайн, А. Ковальов, Л. Коган, О. Киричук, М. Лукашевич, А. Маслоу, М. Муляр, М. Недашковська, Г. Нестеренко, Л. Никифорова, Л. Подолянко, К. Роджерс, Н. Цибра, Ю. Юхименко та ін., пов'язуючи це поняття із сенсом життя, свободою вибору людини в процесі взаємодії її із соціальним оточенням.

Технологічні дослідження сутності самореалізації ми знаходимо в працях Є. Вахромова, Т. Вівчарик, В. Гупаловської, Ю. Долінської, Н. Ісаєвої, Л. Коростильової, А. Щекатунової. Методологічні аспекти самореалізації майбутнього вчителя знайшли своє висвітлення в працях Л. Бурої, С. Гармаш, В. Гершунського, О. Горячової, І. Ісаєва, Л. Калашнікової, О. Теплової.

Мета статті полягає у дослідженні основних факторів, що зумовлюють успішність соціальної самореалізації особистості майбутніх учителів музики.

Суспільству нині потрібен учитель, який вирізняється цілісним гуманістичним світоглядом, високим професіоналізмом, особистісною культурою, соціально-моральною самооцінкою; який комплексно реалізує свій творчий потенціал та власний спосіб життєдіяльності на основі інтеграції загальнолюдських і професійно значущих цінностей.

Щоб підготувати такого педагога, в освітньому закладі потрібно грамотно спроектувати відповідну педагогічну систему та створити таке освітнє полікультурне середовище, яке б виховувало творчу особистість, забезпечувало необхідні умови не тільки для повноцінної інтелектуальної, культурної і професійної підготовки, а й активної самореалізації особистості у майбутній професійній діяльності.

А. Маслоу, досліджуючи фактори, що зумовлюють успішність самореалізації особистості, серед інших виділяв: сприятливу соціальну ситуацію розвитку (об'єктивні обставини життя, умови виховання в сім'ї); задоволення потреб у доброзичливості, любові та дружбі, в залученні до групи, соціальний статус; задоволення когнітивних та естетичних потреб, потреби знати та розуміти; безумовне позитивне ставлення з боку оточуючих, довіра; самоповага, позитивна «Я-концепція»; самовизначення, знаходження свого сенсу життя; пізнання інших людей та встановлення взаємин з ними, щирість і відкритість та діалогічне спілкування [5, с. 496].

Основні механізми і складники самореалізації особистості, формування її ставлення до навколишнього світу, інших людей, самої себе висвітлені в психологічних дослідженнях І. Беха, Є. Варламової, Л. Єрмакова, Н. Ісаєвої, О. Киричука, Л. Коростильової, Є. Кравцової та ін.

Так, наприклад, О. Киричук трактує проблему самореалізації як «процес об'єктивації особистістю своїх соціальних диспозицій, потреб, задатків, здатність створювати нові можливості для власного розвитку в процесі взаємодії з навколишнім світом» [1, с. 28].

Проте аналіз сучасних досліджень засвідчує, що в педагогічній науці проблема соціальної самореалізації майбутнього вчителя ще не знайшла остаточного розв'язання. Натепер не існує єдиного уявлення про засоби, методи, організаційні принципи формування соціальної самореалізації особистості майбутнього педагога.

Соціалізація особистості розглядається вченими у сферах діяльності, спілкування, самосвідомості, соціальних ролей, які вона виконує. Процес соціалізації сприймається як встановлення різноманітних зв'язків особистості із суспільством, засвоєння його цінностей. Виходячи з цього, соціалізація визначається кінцевим підсумком у розвитку особистості і водночас компонентом педагогічної діяльності, метою та змістом освіти і виховання.

Отже, загальне поняття «самореалізація» можна конкретизувати через такі поняття, як: «самовираження», тобто активність, що спрямована на самореалізацію, але не опредметнена і носить лише демонстративний характер (перший рівень соціальної активності особистості); «самоствердження» – активність, спрямована на самореалізацію, але мотивом її виступає прагнення одержати визнання з боку інших (соціальної групи) (другий рівень соціальної активності особистості); «самоактуалізація» – активність, спрямована на збагачення своїх сутнісних сил, з тим, щоб у майбутньому мати змогу самореалізуватися на більш високому рівні (третій рівень соціальної активності особистості) [3, с. 3–16].

Нині ми є свідками фундаментальних змін у всіх сферах освітньої діяльності – теорії, методології, методиках навчання, ціннісних пріоритетах, установках і орієнтирах, в системі внутріосвітніх комунікацій і взаємин суб'єктів освітнього процесу; в принципах взаємодії особистості із соціальним оточенням. Актуалізується важлива проблема взаємозв'язків в освітній діяльності в системах суб'єкт-суб'єктного характеру відносин «людина – соціум», «викладач – студент», «особистість – група», «навчання – розвиток», «знання – поведінка».

У студентському віці молода людина вже має певні визначені життєві орієнтири, власні переконання і ставлення до свого життя, діяльності, поведінки в колективі, певну мету і ціль на майбутнє. Тому у формуванні соціальної самореалізації особистості майбутнього вчителя акцент переноситься на її соціальне самовираження, тобто усвідомлення себе представником певного соціуму, соціальної спільноти і одночасно як унікальної особистості.

Соціалізація особистості – процес двосторонній, який включає, з одного боку, засвоєння особистістю соціального досвіду через входження в соціальне середовище, а з іншого – активне відтворення нею соціальних відносин у власній життєдіяльності.

Проблема формування соціальної самореалізації майбутнього вчителя музики є досить складною і суперечливою. Складність зазначеного процесу зумовлена певними об'єктивними чинниками. Основні з них – це суперечливість самої сутності особи юнацького віку, суперечність між її біологічним і соціальним; суперечливість між пошуками юнаком чи юнкою власного сенсу життя і реальним станом їх буття; девальвація ідеалів і цінностей, моральних принципів, які нав'язуються молодій людині, і її власною поведінкою.

В умовах розбудови нового соціального буття, пов'язаного з демократичним оновленням суспільства, подоланням проявів байдужості, цинізму, пасивності у сучасному житті, педагогічні колективи змушені шукати нові освітні ідеї і моделі виховання нашої молоді.

Головним фактором, що зумовлює соціальне становлення, розвиток духовного, інтелектуального і професійного потенціалу майбутнього педагога, має бути: озброєння студентів системою знань та практичних вмінь з фахових дисциплін і загальноосвітньої підготовки, опанування ними теоретичними та методологічними основами педагогічної науки, сучасними методиками викладання музичного мистецтва, що забезпечить можливість творчо реалізувати себе у майбутній педагогічній діяльності; забезпечення сприятливих умов для розвитку інтелектуальних та художніх інтересів і здібностей кожного студента, в яких мають бути закладені основи генералізованої творчої потреби вносити елементи духовності та естетики у всі види навчальної діяльності; естетизація всіх аспектів життєдіяльності студентської молоді, спрямованої на задоволення їх потреби в естетичному переживанні, осмисленні власної позиції у ставленні до дійсності, навколишнього світу, культури, мистецтва; демократизація відносин між викладачами і студентами, яка є суттєвим елементом морально-естетичного і соціального розвитку особистості і стимулює у майбутній професійній діяльності студента готовність і майстерність будувати свої стосунки з учнями на основі співробітництва, гуманізму, взаємної поваги і високої культури.

Такий підхід визначає гостру необхідність створення об'єктивних моделей організації освітнього середовища, головними засадами якого є формування у майбутніх учителів таких соціальних якостей особистості, як громадянська зрілість, соціальна відповідальність, професійне самовизначення; забезпечення умов для розвитку і самореалізації особистості у різних видах розвивальної творчої діяльності, зокрема художньо-естетичної.

Досягнення зазначеної мети можливе завдяки дотриманню важливих принципів, вихідних положень організації педагогічного процесу, пріоритетними серед яких мають бути: гуманізація освітнього процесу; повага до особистості майбутнього вчителя, сприйняття внутрішнього світу кожного; відмова від усталених стереотипів і звичних схем оцінки духовних і культурних потреб, поведінки студента; психолого-педагогічний супровід інтелектуального розвитку особистості, формування важливих професіографічних рис майбутнього вчителя; педагогічна підтримка, створення ситуації успіху.

У студента важливо сформувати чітку позицію щодо образу власного «Я» – майбутнього педагога. З одного боку, він має засвоїти відповідне відчуття впевненості в собі як у майбутньому фахівцеві. З іншого, його професійна самооцінка має бути максимально наближеною до адекватної задля усвідомленої ним потреби у подальшому постійному інтелектуальному розвитку і професійному вдосконаленні.

На наш погляд, головним чинником створення унікальної ситуації виховання особистості студента, забезпечення її соціального становлення виступає студентський колектив. Адже саме в організованому колективі спрацьовують надзвичайно сильні у виховному відношенні впливи на особистість.

Як основу для використання виховних можливостей студентського колективу у педагогічному керуванні процесом формування особистості майбутнього вчителя варто вважати такі його соціальні функції:

1. Студентський колектив як соціальне середовище самореалізації особистості.
2. Колектив як каталізатор соціальних орієнтацій студентів.
3. Самопрезентація особистості у колективі.
4. Особистісна ідентичність кожного студента в колективі.
5. Можливість досягнення успіху у соціальній взаємодії.
6. Роль колективу у формуванні мотиваційної сфери, внутрішньої позиції студента щодо його навчання, поведінки.
7. Колективне мислення як поле позитивного енергетичного впливу на особистість.
8. Психологічна підтримка та емоційний захист особистості в колективі, що забезпечує її стійкість до впливу передбачуваних і непередбачуваних (часто небажаних) внутрішніх і зовнішніх негативних впливів.

Організований студентський колектив спонукає до активності у різних видах діяльності навіть пасивних, часто не впевнених у своїх можливостях студентів, сприяє самоствердженню і самоактуалізації особистості. Проте, надаючи важливого значення колективному впливу, варто розуміти, що процес засвоєння соціального досвіду особистістю завжди носить індивідуальний характер.

В основі процесу формування соціальної самореалізації майбутнього вчителя музики, на наш погляд, лежать механізми стимулювання його соціально-професійного самовиховання і саморозвитку, формування психолого-педагогічної свідомості, професійної компетентності, творчості.

Суттєве значення для формування соціальної самореалізації студента має становлення його саморозуміння, тобто чіткого уявлення про себе, свої здібності, фізичні та інтелектуальні можливості і цілі, пов'язані з майбутньою професійною діяльністю. Усвідомлюючи значущість для суспільства професії вчителя, пізнаючи зміст своєї майбутньої професійної діяльності, студент реально будує або перебудовує образ самого себе, аналізує свої професійно-педагогічні цінності та особистісні професійні якості, тобто самостверджується.

Важливою передумовою становлення соціальної самосвідомості майбутнього вчителя є цілеспрямоване формування його професійних якостей, важливих у роботі майбутнього педагога, – глибоких теоретичних знань і практичних умінь, принциповості, самостійності, креативності, ініціативності, організованості, наполегливості, мобільності у фаховій діяльності, професійної компетентності. Професійна компетентність майбутнього вчителя визначається не лише глибокими теоретичними і практичними знаннями та вміннями, але й ціннісними орієнтаціями фахівця, мотивами його діяльності, розумінням себе у світі і світу навколо себе, стилем поведінки у соціумі тощо.

В умовах зростання мобільності у шкільній освіті майбутній педагог має бути здатним швидко адаптуватися до нових умов життєдіяльності школи та суспільства, самостійно поповнювати і здобувати нові знання. Тому особливо важливо сформувати у майбутнього вчителя дослідницькі навички, вміння орієнтуватися у світі педагогічної науки, новітньої методики, закономірностях їх розвитку, бажання творчо працювати над пошуком власних ефективних методів навчання і виховання.

У формуванні соціально орієнтованої особистості студента доцільно залучити його до активної участі у педагогічному процесі, творчих форм навчальної роботи. Досягненню цих цілей сприяють студентські наукові гуртки і товариства, творчі клуби і творчі об'єднання за інтересами, конкурси професійної майстерності, молодіжні програми, участь у студентському самоврядуванні, молодіжному добродійному русі, арт-волонтерстві тощо.

Широкі можливості для творчої самореалізації особистості майбутнього вчителя відкривають години спілкування, які проводяться зі студентами і носять характер розмов-дискусій у групах, наприклад, на теми: «Як я уявляю свою майбутню діяльність», «Якби я був класним керівником», «Якому стилю роботи з учнями ти надаєш перевагу (авторитарному, демократичному, ліберальному)»; різного виду спіч-експромти «Творча особистість вчителя», «Лідерські якості молодого педагога», «Формула успіху вчителя»; розмови-бесіди про мистецтво, сучасну музику; творчі програми «Я – громадянин України», «Я і культура»; захисти навчально-мистецьких і соціальних проектів типу «Твій вибір – духовні цінності», «Ми і музика», «Я і творчість», «Наш педагогічний коледж у майбутньому» тощо.

Як свідчить практика, такі проекти активно допомагають студентам оволодіти досвідом самостійного пошуку нових знань і застосування їх в умовах творчості, засвоїти норми і правила поведінки і спілкування в соціумі. Вони сприяють формуванню таких важливих рис майбутнього педагога, як: позитивне ставлення до інших, кожної окремої особи як до самоцінної; вміння співпрацювати, здатність самовіддачі стосовно інших людей; внутрішня відповідальність перед собою, іншими людьми, перед своїм майбутнім.

Важливою сферою соціалізації особистості майбутнього вчителя музики є культурологічна сфера. Обличчя кожного педагогічного коледжу – це його творчий стрижень: наявність різноманітних художніх колективів, студентських хорів та вокальних ансамблів, драматичних колективів, хореографічних студій; проведення творчих звітів, концертів; організація виставок творчих робіт студентів і педагогів тощо. У педагогічному процесі управління формуванням соціальної самореалізації майбутнього вчителя головне – домогтися створення в навчальному закладі необхідних соціально-педагогічних і морально-психологічних умов для розвитку світоглядних, культурних і чітких духовно-моральних цінностей і переконань кожного студента.

Висновки. Отже, у своїй статті ми виходили з того, що вся система підготовки майбутнього вчителя в педагогічному коледжі має ґрунтуватись на особистісному самовираженні, самовдосконаленні і самоствердженні студента, підготовці його до активної соціально орієнтованої педагогічної діяльності.

Основними завданнями у вирішенні зазначеної проблеми є:

- у навчанні – засвоєння студентами системи професійних знань, умінь і навичок педагогічної діяльності; підготовка до вмілого використання отриманих знань у майбутній професії; сприяння у набутті навичок самостійного оволодіння знаннями, технологіями розв'язання важливих професійних завдань;
- в особистісному соціальному самовираженні – осмислення студентами свого особистісного професійного потенціалу; формування здатності до самоорганізації в навчальній діяльності, професійної готовності до педагогічної праці, самореалізації в обраній професії;
- в педагогічному стимулюванні – створення в навчальному закладі соціально-педагогічних умов для гармонійного і повноцінного розвитку особистості майбутнього вчителя, формування його потреби у професійному зростанні, самоосвіті, професійній та соціальній самореалізації.

Використана література:

1. Киричук О. Розвиток і самореалізація особистості в умовах освітнього процесу / О. Киричук // Рідна школа. – 2002. – № 5. – С. 28.
2. Мирна І. О Соціальна та лідерська обдарованість / І. О. Мирна // Розвивальне навчання та Школа діалогу культур – можливість взаємодоповнення: матеріали міжнародної науково-практичної конференції, 12 квітня 2011 р. – Луцьк, 2011. – С. 35–40.
3. Педагогічна система освітнього закладу як об'єкт психології управління // Психологія на перетині тисячоліть / Збірник наукових праць учасників П'ятих Костюківських читань. – Т.11. – Київ, 1999. – С. 3–16.
4. Чирчик С. В. Робота з обдарованими дітьми – від теорії до практики / С. В. Чирчик // Наукові записки Бердянського державного педагогічного університету. Серія: Педагогічні науки: [зб. наук. праць]. – Бердянськ: ФШ – П. Ткачук О. В., 2015. – С. 362–368.
5. Якса Н. В. Полікультурні засади розвитку учасників освітнього процесу: ціннісно-естетичний аспект / Н. В. Якса // Матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції «Естетичне виховання дітей та молоді: теорія, практика та перспективи розвитку», 14 грудня 2012 р. – Житомир, 2012. – С. 496.

References:

1. Kyrychuk O. (2002) Rozvytok i samorealizatsiia osobystosti v umovakh osvitnoho protsesu [Development and self-realization of the individual in the educational process] / O. Kyrychuk // Ridna shkola. – № 5. – S. 28. [in Ukrainian].
2. Myrna I. O. (2011) Sotsialna ta liderska obdarovanist [Social and leadership giftedness] / I. O. Myrna // Rozvyvalne navchannia ta Shkola dialohu kultur – mozhlyvosti vzaemodopovnnennia: materialy mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi konferentsii, 12 kvitnia 2011 r. – Lutsk. – S. 35–40. [in Ukrainian].
3. Pedagogichna sistema osvitnoho zakladu yak obiekty psikhologii upravlinnia (1999) [Pedagogical system of educational institution as an object of management psychology] // Psykholohiia na peretyni tysiacholit / Zbirnyk naukovykh prats uchasnykyv Piatykh Kostyukivskykh chytan. – T.11. – Kyiv – S. 3–16. [in Ukrainian].
4. Chyrchuk S. V. (2015) Robota z obdarovanymy ditmy – vid teorii do praktyky [Work with gifted children – from theory to practice] / S. V. Chyrchuk // Naukovi zapysky Berdianskoho derzhavnogo pedahohichnoho universytetu. Seria: Pedahohichni nauky: [zb. nauk. prats]. – Berdiansk: FIShch – P Tkachuk O. V. S. 362–368. [in Ukrainian].
5. Yaksa N. V. (2012) Polikulturni zasady rozvytku uchasnykyv osvitnoho protsesu: tsinnisno-estetychnyi aspekt [Polycultural basis of the development of participants in the educational process: value-aesthetic aspect] / N. V. Yaksa // Materialy vseukrainskoi naukovo-praktychnoi konferentsii «Estetychne vykhovannia ditei ta molodi: teoriia, praktyka ta perspektyvy rozvytku» 14 hrudnia 2012 r. – Zhytomyr. S. 496. [in Ukrainian].

Жорняк Б. Е. Формирование социальной самореализации будущего учителя музыки

Статья посвящена проблемам социального становления и самореализации личности будущего учителя музыки в условиях педагогического учебного заведения. В статье анализируются современные подходы к определению понятия «социальная самореализация личности», «профессиональное саморазвитие будущего учителя музыки»; анализируются тенденции изменений в педагогическом процессе, связанных с внутренними коммуникациями, взаимосвязями и взаимоотношениями в образовательной работе со студенческой молодежью; рассматриваются теоретико-методологические аспекты проблемы формирования социальных качеств личности будущего учителя музыки. Автор определяет основные составляющие и механизмы социальной самореализации личности, факторы, обуславливающие ее социальное становление; выясняет главные условия и принципы организации образовательного процесса в педагогических колледжах, готовящих будущих преподавателей искусствоведческих дисциплин.

Ключевые слова: самоактуализация, самовыражение, самореализация, самоутверждение, социализация личности, социальная среда, социальное становление, социальные ориентиры, социальные нужды.

Zhorniak B. Ye. Formation of social self-realization of the future teacher of music

The article is devoted to the problems of social formation and self-realization of the personality of the future teacher of music in the conditions of a pedagogical educational institution. The article analyzes modern approaches to the definition of the concept of “social self-realization of the individual”, “professional self-development of the future teacher of music”; the tendencies of changes in the pedagogical process, connected with internal communications, interconnections and mutual relations in

educational work with the student youth are covered; theoretical and methodological aspects of the problem of formation of the social qualities of the personality of the future teacher of music are considered.

The author defines the main components and mechanisms of social self-realization of the individual, factors that determine its social formation; clarifies the main conditions and principles for organizing the educational process at the pedagogical colleges that are preparing future teachers of artistic disciplines.

Key words: self-actualization, self-expression, self-realization, self-affirmation, socialization of the person, social environment, social formation, social orientations, social needs.

УДК 81:130.2

Зеленська О. П.

НАВЧАННЯ УСНОГО ІНШОМОВНОГО МОВЛЕННЯ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В НЕЛІНГВІСТИЧНІЙ МАГІСТРАТУРІ

У статті розглядаються питання навчання усного іншомовного мовлення здобувачами вищої освіти в нелінгвістичній магістратурі, які є суб'єктами педагогічної, науково-дослідної, проектної, організаційно-управлінської та інших видів діяльності, в умовах сучасної комунікативної парадигми. Основна увага в праці приділена такому виду мовленнєвої діяльності, як говоріння, навчання навичок та вмінь якого є проміжною ланкою між думкою та самим усним повідомленням, яке необхідно правильно оформити (фонетично, лінгвістично, соціально тощо), і важливою основою для розвитку професійної іншомовної комунікативної компетенції. Визначено низку певних труднощів, з якими стикаються здобувачі під час навчання говоріння. Розглянуто позитивні аспекти усного мовлення як виду комунікації в навчальному процесі навчання іноземної мови в магістратурі. Проаналізовано прийоми для інтенсифікації навчання усного мовлення, зокрема говоріння іноземною мовою.

Ключові слова: здобувач вищої освіти, немовна магістратура, іноземна мова, комунікативна компетенція, вміння, навичка, усне мовлення, усно-мовленнєва діяльність, говоріння.

Реформування вищої освіти в Україні передбачає підвищення якості навчання та виховання, наукового рівня викладачів, міцне оволодіння здобувачами вищої освіти основами наук, удосконалення їх трудового, морального, політичного, ідеологічного, культурологічного та естетичного виховання та фізичного розвитку, створення нових навчальних планів і програм, підручників та навчальних посібників і використання сучасних методів навчання. На сучасному етапі розвитку України метою вищої освіти і виховання має бути професійно компетентний, ініціативний, творчий громадянин, наділений почуттям обов'язку і відповідальності перед суспільством, здатний швидко адаптуватися до сучасного світу, характерними рисами якого є підвищення ролі особистості, інтелектуалізація її діяльності в контексті швидких змін техніки і технологій, неперервного експонентного зростання обсягів інформації і поновлення знань, постійного розширення та поглиблення сфер наукового дослідження [2, с. 135]. Такими висококваліфікованими фахівцями, що володіють сучасними знаннями, здатними досягти значних успіхів у своїй професійній діяльності та здійснити особистий внесок у розвиток певної галузі економіки, науки, культури, соціальної сфери тощо можуть бути випускники магістратури. Здобувачі вищої освіти освітнього ступеня магістр є суб'єктами педагогічної, науково-дослідної, проектної, організаційно-управлінської та інших видів діяльності, оскільки їх підготовка передбачає кілька цілей для своєї реалізації, серед яких поглиблення та вдосконалення професійної компетенції базового рівня, сформованої за попередні роки навчання у бакалавраті; набуття компетенції в сфері педагогічної діяльності, що дає змогу майбутньому магістру займатися педагогічною діяльністю; формування компетенції в сфері наукової та дослідницької діяльності, результатом чого є захист наукової магістерської праці та отримання вченого ступеня; формування організаційно-управлінської компетенції, що дає змогу здійснювати діяльність керівника. Таким чином, здобувачі вищої освіти освітнього ступеня магістр набувають додаткову сукупність конкретних нових корисних властивостей і якостей у вигляді знань, навичок, творчих здібностей, компетенцій, які створюють умови для інноваційного та ефективного розвитку економіки, науки та освіти [4, с. 168]. Нині однією з умов досягнення цих цілей є володіння майбутніми магістрами іноземними мовами, що є необхідним та обов'язковим компонентом професійної підготовки, науково-дослідної діяльності та успішної праці сучасного фахівця будь-якого профілю. Основною метою навчання іноземної мови є формування у здобувачів вищої освіти освітнього ступеня магістр іншомовної професійно спрямованої комунікативної компетенції, що дає їм змогу інтегруватися в міжнародне професійне середовище і використовувати професійну іноземну мову як засіб міжкультурного і професійного спілкування. Іншомовна комунікативна компетенція є певним рівнем володіння мовними, мовленнєвими та соціокультурними знаннями, навичками та вміннями, здатністю змінювати свою мовленнєву поведінку залежно від ситуації спілкування. Оволодіння мовою – важливий елемент загального розвитку людей.